

Dosarul nr. 2ra-427/20

Prima instanță: (Judecătoria Hîncești, sediul Central) M. Macar

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) L. Bulgac, Gr. Dașchevici, A. Panov

Î N C H E I E R E

04 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Coșleț Irina,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Coșleț Andrei și
Petrova Aurelia împotriva Irinei Coșleț, persoană interesată Direcția Asistență
Socială și Protecția Familiei Hîncești cu privire la înlăturarea impedimentelor în
comunicarea cu copiii,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a admis apelul declarat de avocatul Lupașcu Anatol în interesele lui Coșleț
Andrei și Petrova Aurelia, s-a casat hotărârea din 23 iulie 2019 a Judecătoriei
Hîncești, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre,

c o n s t a ț ă :

La 28 ianuarie 2019, Coșleț Andrei și Petrova Aurelia au depus cerere de
chemare în judecată împotriva Irinei Coșleț, persoană interesată Direcția Asistență
Socială și Protecția Familiei Hîncești cu privire la înlăturarea impedimentelor în
comunicarea cu copiii .

În motivarea acțiunii, Coșleț Andrei a menționat că prin hotărârea din 11
ianuarie 2018 a Judecătoriei Hîncești, a fost desfăcută căsătoria cu Coșleț Irina, iar
locul de trai al copiilor minori, XXXX și XXXXX, a fost determinat cu mama,
Coșleț Irina.

Reclamantul a specificat că pârâta îi interzice, inclusiv și bunicii (Petrova
Aurelia), să comunice cu copiii.

Astfel la 27 decembrie 2018, a fost stabilit graficul cu privire la stabilirea
modului de întrevedere a lui Coșleț Andrei cu copiii minori XXXX și XXXXX,
însă acest grafic nu este respectat de către mama copiilor minori, Coșleț Irina.

Au solicitat reclamanții Coșleț Andrei și Petrova Aurelia obligarea Irinei Coșleț de a nu crea impedimente în comunicarea cu copiii și participarea la educația acestora.

Prin hotărârea din 23 iulie 2019 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Coșleț Andrei și Petrova Aurelia.

Prin decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de avocatul Lupașcu Anatol în interesele lui Coșleț Andrei și Petrova Aurelia, s-a casat hotărârea din 23 iulie 2019 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Coșleț Andrei și Petrova Aurelia.

S-a obligat Coșleț Irina de a nu crea impedimente lui Coșleț Andrei și Petrova Aurelia în comunicarea și participarea la educația copiilor/nepoților minori XXXX și XXXXX.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la 01 iulie 2018, agentul constator al Inspectoratului de Poliție Hîncești, a întocmit procesul-verbal, prin care Coșleț Irina a fost învinuită de comiterea contravenției prevăzute de art. 64 Cod contravențional.

Totodată, instanța de apel a constatat că prin hotărârea din 26 septembrie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central, s-a încetat procesul contravențional în privința Irinei Coșleț, pe motiv că agentul constator a admis la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție cu încălcări de procedură.

Deci, instanța de apel a stabilit că procesul-verbal a fost anulat pe motive procedurale, însă contravenția a avut loc și s-a produs anume prin comportamentul, prin acțiunile ilegale manifestate de către Coșleț Irina contra copiilor săi minori cărora le-a interzis a se vedea cu tatăl lor.

În consecință, instanța de apel a concluzionat referitor la admiterea acțiunii, cu obligarea Irinei Coșleț de a nu crea impedimente lui Coșleț Andrei și Petrova Aurelia în comunicarea și participarea la educația copiilor minori.

La 22 ianuarie 2020, prin intermediul oficiului poștal Coșleț Irina a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurenta Coșleț Irina, în motivarea recursului a invocat că nu a creat niciodată impedimente în comunicarea tatălui și bunicii cu copiii.

De asemenea, recurenta a specificat că instanța de apel nu a luat în considerație drepturile copiilor minori și anume dreptul la libertatea gândirii și conștiinței.

Astfel a relatat că copiii au dreptul și nu obligațiunea să întrețină relații personale cu părinții, însă în cazul în care copiii nu doresc să comunice cu tatăl și bunica, ei nu pot fi obligați să facă acest lucru.

A specificat că instanța de fond întemeiat a concluzionat că nu a fost demonstrat faptul că s-a opus întrevederii copiilor cu tatăl și bunica acestora, precum și nu a fost constată vina sa pentru dificultățile apărute în ceea ce privește

asigurarea respectării dreptului de vizită și nici nu s-a stabilit că a creat impedimente în executarea graficului de întrevederi.

Prin urmare a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată în ceea ce privește drepturile copiilor minori și a interpretat în mod eronat legea, precum și faptul că a dat o apreciere arbitrară a probelor.

La 05 februarie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Petrova Aurelia, Coșleț Andrei și Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Hîncești la 07 februarie 2020 (f.d. 168-171).

La 10 februarie 2020, Coșleț Andrei și Petrova Aurelia, prin intermediul avocatului Lupașcu Anatol, au depus referință la recursul declarat de Coșleț Irina, prin care au solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 28 noiembrie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 22 ianuarie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform

secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Coșleț Irina, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Coșleț Irina.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic